

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

GANYTOJINIS LAIŠKAS PRADEDANT ŠVĖSTI EUCHARISTINIUS METUS

2004.11.14

Brangūs broliai seserys,

Šventasis Tėvas Jonas Paulius II paskelbė Eucharistinius metus. Jie truks iki 2005 metų spalio mėnesį įvyksiančio vyskupų sinodo, skirto Eucharistijai. Drauge su Visuotine Bažnyčia, atsiliepdami į Šventojo Tėvo kvietimą, pradėdame švęsti Eucharistinius metus.

Kaip moko Vatikano II susirinkimas, „Mūsų Išganytojas Paskutinės vakarienės metu, tą naktį, kurią buvo išduotas, įsteigė eucharistinę savo kūno ir kraujo auką. Taip jis pratęsė savo kryžiaus auką per amžius, iki ateis, ir mylimajai Sužadėtinei Bažnyčiai patikėjo savo mirties ir prisikėlimo atminimą – maldingumo sakramentą, vienybės ženklą, meilės jungtį, velykinį pokylį, kuriame Kristų priimame, siela pripildoma malonės ir gauname būsimos garbės laidą“ (*Sacro-sanctum concilium*, 47).

Trys sinoptinės Evangelijos ir apaštalas Paulius mums paliko Viešpaties Vakarienės, Eucharistijos įsteigimo atpasakojimą: „Atėjus metui, Jėzus sėdo su apaštalais prie stalo. Ir tarė jiems: „Troškite troškau valgyti su jumis šią Velykų vakarienę prieš kentėdamas. Sakau jums, nuo šiol aš daugiau jos nebevalgysiu, kol ji išsipildys Dievo karalystėje“ (...) Ir, paėmęs duonos, Jis sukalbėjo padėkos maldą, laužė ją ir davė apaštalams tardamas: „Tai yra mano Kūnas, kuris už jus atiduodamas. Tai darykite mano atminimui“. Lygiai taip po vakarienės Jis paėmė taurę, sakydamas: „Ši taurė yra Naujoji Sandora mano Kraujyje, kuris už jus išliejamas“ (*Lk 22,7–20*).

Bažnyčia nuo pat pradžių ištikimai vykdė Viešpaties priesaką, – „tai darykite mano atminimui“. Per visus laikus šį brangiausią žmogaus išganyto slėpinį – Viešpaties kančios ir prisikėlimo atminimą – Bažnyčia nuolat švenčia iki mūsų dienų.

Švęsdami Šv. Mišias, Kristus ant Kryžiaus įvykdyto mūsų išganyto sakramentą, mes šloviname Dievą ir dėkojame Jam už visas geradarybes, už

visa, ką jis yra atlikęs kūrimu, atpirkimu ir pašventinimu.

Eucharistija taip pat švenčiame Kristaus Velykų atminimą, sakramentinį jo vienintelės aukos sudabartinimą. Auka, kurią Kristus paaukojo ant Kryžiaus vieną kartą visiems laikams, visada išlieka dabartyje. Eucharistiniu būdu, drauge su visa bendruomene mes dalyvaujame paties Viešpaties Jėzaus aukoje.

Iki laikų pabaigos norėdamas palikti savo meilės įrodymą ir niekada neatsitraukti nuo savųjų, Kristus pasilieka su mumis eucharistiniais pavidalais. Tai iškelia Eucharistiją virš visų sakramentų ir padaro ją dvasinio gyvenimo tobulyste ir tikslu, į kurią krypta visi sakramentai. Švenčiausiame Eucharistijos sakramente tikrai, realiai ir substancialiai yra mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Kūnas ir Kraujas.

Eucharistija neatskiriamai yra ir aukos atminimas, kuriuo įamžinama Kryžiaus auka, ir šventasis susivienijimo su Viešpaties Kūnu ir Krauju pokylis. Šis eucharistinės aukos šventimas krypta į visišką tikinčiųjų susivienijimą su Kristumi per Komuniją. Priimti šventąją Komuniją reiškia priimti patį Kristų, kuris už mus save paaukojo. „Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas pasilieka manyje ir aš jame“, – sako Viešpats (*Jn 6,56*).

Pripildydama „dangaus palaimos ir malonės“, Eucharistija taip pat yra išankstinis dalyvavimas dangaus garbėje, „didžiosios vilties – naujo dangaus ir naujos žemės, kuriuose gyvena teisybė, – tikriausias laidas ir aiškiausias ženklas. Kiekvieną kartą, kai švenčiama ši paslaptis, ‘vyksta mūsų atpirkimo darbas’, o mes ‘laužome vieną duoną, kuri yra nemirtingumo maistas, vaistas nuo mirties, kad Jėzuje Kristuje gyventume per amžius“ (*Katalikų Bažnyčios Katekizmas*, 1405).

Vakarienės metu Jėzus numazgojo savo mokiniams kojas ir davė meilės įsakymą. Eucharistija visuomet mus įpareigoja artimo meilės tarnystei. Sek-

dami Viešpaties pavyzdžiu mes turime mylėti vieni kitus taip, kaip Jėzus mus mylėjo, turime būti pasirengę net savo gyvybę atiduoti už brolius.

Taigi Eucharistija yra viso mūsų krikščioniškojo, Dievo tautos gyvenimo versmė ir viršūnė, visa gaivinanti ir atnaujinti Dievo galia.

Brangūs broliai seserys! Pradedame švęsti Eucharistinius metus kaip Dievo malonės ženklą mūsų laikų Bažnyčiai ir pasauliui. Enciklikoje *Ecclesia de Eucharistia* Šventasis Tėvas rašo: „Kontempliuoti Kristaus veidą ir kontemp–pliuoti kartu su Marija – štai ‘programa’, kurią nurodžiau auštant trečiajam tūkstantmečiui, kviesdamas irtis į istorijos vandenyno gilumą, degant troškimu imtis naujosios evangelizacijos. Kontempliuoti Kristų reiškia mokėti jį atpažinti visur, kur jis rodo, daugialypėse jo buvimo čia ir dabar formose, tačiau pirmiausia gyvajame jo kūno ir kraujo sakramente. Bažnyčia gyva eucharistiniu Kristumi, ji jo maitinama, jo apšviečiama. Eucharistija yra tikėjimo slėpinys ir kartu ‘šviesos slėpinys’. Kaskart, kai Bažnyčia ją švenčia, tikintieji tam tikru būdu gali išgyventi dviejų mokinių iš Emauso potyrį: ‘Tada jų akys atsivėrė, ir jie pažino Jėzų’ (*Lk 24,31*)” (*Ecclesia de Eucharistia* 6).

Eucharistiniai metai yra Dievo malonės ženklas, kviečiantis susitikti su Kristumi ir atnaujinti mūsų tikėjimą bei visą bažnytinį gyvenimą, kviečiantis aktyviai dalyvauti Eucharistinių metų šventime.

Išskirtinį dėmesį skirsime Šv. Mišių ir Sekmadienio, Viešpaties dienos, šventimui.

Kviečiame švęsti Šv. Mišias, švenčiausią krikščioniško tikėjimo slėpinį, su visu deramu maldingumu ir pagarba.

Nuo apaštalų laikų sekmadienis krikščionims yra Viešpaties diena. Švęsdama sekmadienio Eucharistiją, Bažnyčia susitinka su Prisikėlusiuoju Kristumi. Todėl sekmadienis yra Kristaus, Prisikėlusiojo Viešpaties, ir Dvasios dovanos diena.

Sekmadienis yra Bažnyčios diena. Eucharistinis tikinčiųjų bendruomenės susirinkimas ir išganymo Slėpinio šventimas yra sekmadienio šerdis. „Nė viena parapijos vykdoma veikla nėra tokia gyvybiškai svarbi ir taip ugdanti bendruomenę, kaip sekmadieninis Viešpaties dienos ir jo Eucharistijos šventimas“ (*Dies Domini* 35).

Sekmadienis yra žmogaus diena, kviečianti visus Kristaus džiaugsmo pilnatvei, buvimui su kitais žmonėmis, prasmingam poilsiui.

Sekmadienis yra dienų diena, pirmą dieną šventė, atskleidžianti laiko ir žmogaus darbo prasmę.

Todėl visiems primename išskirtinai svarbią pareigą švęsti sekmadienį. „Kristaus mokiniams pavesta nepainioti sekmadienio šventimo, kuris turėtų būti

autentiškas Viešpaties dienos pašventinimas, su ‘savaitgaliu’, kuris iš esmės laikomas poilsio bei pramogų laiku“ (*Dies Domini* 4). Įpareigojame visus rūpintis sekmadienio šventimu, ypač dėti pastangas pasiekti ir pakviesti tuos mūsų tikėjimo brolius ir seseris, kurie retai arba net labai retai dalyvauja sekmadienio Mišiose.

Švenčiant Eucharistinius metus raginame itin atkreipti dėmesį į sakramentų šventimą bei pasirengimą sakramentus priimti, Švenčiausiojo Sakramento adoraciją, įvairias maldingumo praktikas, ugdančias eucharistinį maldingumą.

Ypač iškilmingai kviečiame švęsti Velykų Tridienį, Kristaus kančios, mirties ir Prisikėlimo slėpinį, Dievo Kūno ir Kraujo liturginę šventę.

Advento ir gavėnios metu kviečiame Atgaila atnaujinti meilę ir ištikimybę Kristui Išganytojui, atsisteisti Dievui už žmonių paklydimus ir nuodėmes.

Tikime, jog kunigai, Dievui pašvęsto gyvenimo bendruomenės nariai, parapijų bendruomenės, sielovadoje kunigams

talkinantys tikintieji su evangeliniu uolumu atsilieps į kvietimą švęsti Eucharistinius metus. Tikime, kad Dievo maloningumas per šiuos metus atgaivins visų mūsų tikėjimą, viltį ir meilę.

Eucharistiniai metai yra Dievo malonės ženklas mūsų dienų pasauliui. Mirties kultūra yra pasikėsinusi į patį žmogų. Įvairiais būdais kovojama prieš žmogaus gyvybę, siekiama žmogų pažeminti, nuasmeninti ir pavergti, primesti sumate-rialėjimo, jėgos ir smurto kultą, padaryti žmogų vienos dienos žvaigžde, būtybe, neieškančia tikrojo gyvenimo tikslo. Nusivylęs netikros laimės blizgučiais, žmogus grimzta į neveltį, nebepajėgia išvengtų gyvenimo prasmės. Tai liudija skaudi mūsų šiandienos tikrovė.

Tad Eucharistiniai metai tesuspindi visiems kaip šviesi Betliejaus žvaigždė, Dievo malonės galia išskleidanti netikėjimą, baimę ir neveltį. Tegul Dievo šviesa atveda visus žmones prie Kristaus, kuris mirtimi ant kryžiaus nugalėjo nuodėmę ir visiems nupelnė prisikėlimo ir amžinojo gyvenimo viltį.

Lietuvos vyskupai

Advento mintys

TIK IŠGIRDĖS GALI ATSILIEPTI

Mėgstamas vaikų žaidimas neatsiktinai pavadintas “Legu”. Iš pradžių matome netvarkingai išbarstytas įvairias detales, o vaikui pradėjus darbuotis atsiranda namelis, mašina ar dar kas nors. Lotynų kalbos žodis “*legere*” reiškia surinkti į viena.

Nuo savo nesibaigiančių rūpesčių ir darbų dabarties žmogus yra toks “išsibarstęs”, susiskaldęs, pasidalijęs, kad atrodo panašus į “Legu” kaladėlių krūvą. Dėl savo noro visiems patikti ir jaustis saugiai esame dar ir daugiaveidžiai: mūsų kaukės “išbarsto” mus. Su draugu esame vienokie, su pavaldiniu - kitokie, su šeimos nariais - dar kitokie. Vieniems mokame šypsotis, kitiems parodome spyglius. Dėl savo “išsibarstymo” nesugebame susitelkti į vienumą, net apsispręsti, kaip elgtis ir ką daryti vienu ar kitu atveju, su kuriuo “savimi” atskirais momentais derintis: ar su tuo, kuris esu prieš viršininką, ar su tuo, kuris gražiai sudėjęs rankas meldžiasi bažnyčioje, ar su tuo, kuris įpykęs baro savo vaikus.

Adventas šiek tiek primena “Legu”. Bažnyčia skiria šį laikotarpį tam, kad mes susitelktume, susikaupume, “susirūstume į krūvą”, nes kiekvienas jaučiame didesnę ar mažesnę poreikį tai daryti. Nejučiomis, bet labiausiai žmogus trokšta ryšio su Dievu – pilnatviškumo, laimės ir tikrojo gyvenimo šaltiniu. Tikras gyvenimas yra ne šiaip

egzistavimas, o nukreiptas į kitą žmogų gyvenimas (ne į medį, kaip atsitiko Ievai rojuje). Su Dievu susijungti galime tiek, kiek savyje turime to ilgesio, sakančio, kad mums reikia Dievo. Kad tas ryšys atsirastų, reikia būti jautresniam savo paties atžvilgiu. Ne ta prasme jautresniam, kad dar labiau save įsimylėtum ar save teigtum, bet kad, pajutęs ilgėsį gėriui, jo neužgniaužtum, leistum jam uždegti mūsų maldą, vadovauti mūsų santykiams su kitais. Kiekvieną geresnį jausmą turime stengtis paversti švelnumu, jautrumu, kad jis paliestų kitus, aplinkinius.

Kaip dažnai esu kurčias ir matau, kad kitas taip pat yra kurčias, abejingas. Dažnai nenoriu pastebėti to, ko nenoriu matyti, kai tai nesusiję su mano interesais. Taip žmogus surambėja, nelieka jautrumo, gebėjimo atsiliesti į menkiausią Dvasios dvelktelejimą, kuris labai siejasi su švelnumu, jautrumu, girdėjimu, bet ne matymu: “nes Dvasia pučia, kur nori, jos ošimą girdi, iš kur ateina ir kur link nueina – nematai”. Girdi – tai reiškia patirti savo viduje. Atsiliesti gali tik išgirdęs. Atsiliepi-damas automatiškai esi atsigręžęs į kitą. Tada jau gali keisti savo mąstymą ir padaryti tai, ko prašo Dievas Šventajame Rašte – atsiversti.

A. Daukšienė

Aš esu nekaltas prasidėjimas

Kelionės išpūdžiai

NEAPSAKOMASIS LURDAS

Vėlus rugpjūčio 26-osios vakaras. Pagaliau esu ten, kur svajojau būti. Man viskas įdomu: Pirėnų kalnai, gaivus pietų oras, kitakalbiamieji žmonės. Visi einame tylėdami, tik šypsena ir žibančios iš laimės akys išduoda mūsų džiaugsmingą nerimą. Greitai pamatysime Ją. Mes pamatysime tikrovę, nesuvokiamą mums – žemės keliautojams. Pagaliau esame tame pačiame Lurde, kur 1858 metų vasario 11 dieną mažai mergaitei Bernadetai Soubiru (Bernadette Soubirou) apsirėiškė Švč. Mergelė Marija. Dėkoju Dievui, kad galėjau antrą kartą patekti į šią Mergelės Marijos šventovę, garsėjančią stebuklais. Nors Lietuvoje galime didžiulius Šiluvos šventovę, kur įvyko pirmasis Europoje Švč. Mergelės Marijos apsirėiškimas, tačiau Lurdas ypatingas tuo, kad ten akieji praregi, kurtieji atgauna klausą, luošieji pradeda vaikščioti. Šventajame Rašte šie žodžiai buvo užrašyti prieš daugelį metų, o aktualūs net šiais laikais.

Lurdas yra Prancūzijos miestelis, esantis šiauriniuose Pirėnų šlaituose, prie upelio Pau. Iki 1858 metų vasario 11 dienos apie šį miestelį niekas nei girdėjo, nei kalbėjo, kol nepasklido garsas, kad neva ten pasirodžiusi Švč. Mergelė Marija keturiolikmetei Bernadetai Soubiru. Niekas negalėjo patikėti mergaitės pasakojimu. Bernadeta buvo kilusi iš vargingos malūnininko šeimos. Be to, ji buvo visiškai neišprususi. Visi šaipėsi iš jos, erzino, vadino apsišaukėle. Galiausiai po vieno Švč. Mergelės Marijos apsirėiškimo Bernadeta papasakojo parapijos klebonui, ką „Švytinti Ponia“ (taip Bernadeta vadino Švč. M. Mariją) jai pranešusi: „Aš esu Nekaltas Prasidejimas“. Parapijos klebonas – Dominique Marie Peyramale, supratęs įvykio tikrumą ir svarbą, patiki Bernadeta ir išpildo Švč. Marijos prašymą – pastato koplyčią ant uolos, kur pasirėiškė Švč. Mergelė Marija.

Bernadeta aprašė visus Švč. Mergelės Marijos apsirėiškimus. Vienas iš jų yra įdomus ir svarbus nūdienos žmogui: „Vieną dieną, kai nuėjau prie Gavos upės su dviem mergaitėmis pasirinkti malkų, išgirdau kažkokį ošimą. Pažvelgiau į pievas, tačiau ten stovintys medžiai nė kiek nejudėjo. Tada pakėliau akis ir pastebėjau olą. Ten pamačiau baltai apsirėngusią Ponia. Jos balta sukniava buvo perjuosta žydra juosta, galvą ir pečius dengė baltas velionas. Ant abiejų kojų buvo auksaspalvės rožės. Tokios pačios spalvos buvo ir jos rožančiai. Visa tai regėdama patrynčiau akis – pagalvočiau, kad klystu. Įdėjau ranką į prijuostę ir užčiuopiau

savo rožančių. Norėjau pažymėti kaktą kryželiu, bet negalėjau pakelti rankos, jos nusviro žemyn. Kai Ponia padarė kryžiaus ženklą, aš taip pat, nors virpančia ranka, pamėginau žegnotis – ir šį kartą man pavyko tai padaryti. Pradėjome abi kalbėti rožančių.

Bernadeta Soubiru

Ponia lietuviškai rožančiaus karoliukus, tačiau nejudino lūpų. Užbaigusi kalbėti rožančių pamačiau, kaip staiga išnyko regėjimas. Ėmiau klausinėti abiejų mergaičių, ar jos ką nors regėjusios. Jos paneigė ir netgi nepaklausė, kad galėjau matyti. Tad papasakojau joms, kad mačiau baltais rūbais apsirėngusią Ponia, tik nežinojau, kas ji tokia. Perspėjau mergaites, kad niekam nesakytų. Jos išpėjo mane, kad nebegrįžčiau į šią vietą. Tačiau aš ten sugrįžau sekmadienį – jaučiau didelį traukimą savo širdyje.”

Bernadeta Masabjelės grotoje regėjo savo Gražiąją Ponia vasario 14, 18, 19, 20, 21, 23, 24, 25, 27, 28, kovo 1, 2, 3, 4, 25, balandžio 7 ir liepos 16 d. Devintojo apsirėiškimo metu Marija liepė Bernadetai gerti šaltinio vandenį ir nusiprausti jame: „Neregėdama ten jokio šaltinio, aš žengiau prie Gavos upės, tačiau ji parodė man, kad ne ten einu, ir pirštu nurodė, kur turįs būti šaltinis. Priėjusi prie nurodytos vietos, nieko neradau, tik šiek tiek purvino vandens. Paraginta rankos mostelėjimu nieko nesuvokiau, ką man daryti, ir ėmiau ranka krapštyti žemę. Pagaliau norėjau pasisemti vandens, bet pabandžiusi tris kartus ir nepasėmusi – iš ketvirto karto galėjau atsigerti. Regėjimas pranyko, o aš pasitraukiau”.

Bernadeta tardė policijos komisaras ir miesto valdžia, tyrė psichiatrai, taip pat iš karto nepatikėjo klebonas, draudė tėvai. Niekas negalėjo jos sulaukyti ir niekas nesugebėjo jokiais gudrybėmis jos supainioti: Ne, pone, aš taip nesakiau... Ne, pone, Gražioji Ponia to nesakė... Aš tik gryną

tiesą jums kalbu”... Policija aptvėrė grota, pastatė ginkluotą kareivių būrį, paskelbė 500 frankų baudą, jei kas semtų vandenį iš šaltinio. Mat, buvo prasidėję ligonių pagijimai, kai jie gėrė šaltinio vandenėlį ir juo prausėsi bei prašė Švč. Mergelės Marijos pagalbos. Kai pagijo imperatorienės kūdikis, išmaudytas parvežtame iš Lurdo vandenyje, buvo atšaukti visi draudimai. Dvejiems metams praėjus vietos vyskupas oficialiai pripažino, kad Bernadeta tikrai regėjusi Dievo Motiną. Atviras tapo kelias lankyti Masabjelės grota, ypač su ligoniais, ir sklisti Marijos kultui.

Kiekvienais metais apie 400 tūkstančių maldininkų, sveikų ir ligonių, maudosi specialiai įrengtuose baseinuose. Lurdo vanduo yra simbolis, kvietimas dvasiniam apsisvalymui, atsinaujinimui. Per 146 metus gydytojų komisijos pripažino daugiau kaip 6000 stebuklingų išgyjimų (Bažnyčia stebuklingais pripažino tik 66). Paskutinis stebuklas įvyko 1987 metų spalio 9 dieną.

Norėčiau papasakoti apie priešpaskutinį stebuklą, kuris įvyko 1976 metais per Kalėdas. 1982 metų spalio 2 dieną Lurdas paskelbė: „Neseniai išgirdome apie rimtą Lurdo stebuklą. 1976 metų pabaigoje stebėtinu būdu pasveiko mergina iš Sicilijos, sirgusi piktybiniu kaulo tumoru kojoje”. Delicijai Čirolui buvo 12 metų, kai ją ištiko minėtoji liga. Ji buvo gydoma Katanijos ligoninėje, tačiau netrukus paaiškėjo beviltiška padėtis: reikėjo amputuoti koją. 1976 metais ją nuvežė į Lurdą ieškoti Mergelės Marijos pagalbos. Deja, mergaitė grįžo nepagijusi. Ji vis tiek atsisakė amputuoti koją. Ir štai staigmena: jos maldos į Mariją, jos šlakstymas Lurdo vandeniu netikėtai baigėsi visišku išgyjimu. Delicija Čirolui turėjo visą medicininę dokumentaciją ir įteikė ją Lurdo komisijoms (jų yra net keturios). 1980 metais gydytojai Lurde pagaliau pripažino, kad mergaitės išgyjimas esąs nesuprantamas mokslo požiūriu. 1982 metais Tarptautinis Lurdo medicininis biuras patvirtino sprendimą: Čirolui išgyjimas – nepaprastas įvykis. Šį sprendimą priėmė ir Bažnyčia. Kaip gydytojams, taip ir mums belieka skėscioti rankomis ir klausti, kaip tai galėjo atsitikti. Tačiau viena aišku, kad paskutinė diagnozė – stebuklingas išgyjimas. Dievui nėra negalimų dalykų.

Ne veltui į Lurdą plaukia minių minios sergančių žmonių, nes jie tiki, jie viliasi stebuklo, kurį jiems padarys Ligoninė Karalienė, Švč. Mergelė Marija. Dar niekad nemačiau tiek daug laimingų, nors ir ligotų, tačiau švytinčiais veidais žmonių. Kaip norėtusi, kad mes kiekvienas turėtume nors dalelę tų sergančių žmonių vilties.

S. Irena Romaškaitė

Dvasiniai išgyvenimai

EVANGELIJA IR AŠ

Jie ateina į tūkį, vadinamą Getsemane. Jėzus sako mokiniams: "Pasėdėkite čia, kol aš melsiuosi" (Mk 14,32)

Vieną žvąrbų rudens vakarą likau viena tamsoje. Iš praeities atskriejo labai seniai man ištarti žodžiai: "Norėčiau, kad kada nors pamiltum žmogų, kuriam tu būtum niekas. Tada suprasi, kaip dabar jaučiuosi aš".

Skubių žingsniu, beveik bėgte skubėjau kuo toliau nuo gatvių, langų šviesos, norėjau surasti tamsiausią kampelį, pabūti vienumoje su Aukščiausiuoju, išlieti savo skausmą ir nevilgtį. Pagaliau atsikračiau įkyrios šviesos, akys įtemptai žvelgė į juodą dangų, kuriame nesimatė jokio šviesos spindulėlio nei žvaigždutės mirksėjimo. Nežinau, kiek ilgai stovėjau ir kalbėjau su JUO, tik staiga iš nepermatomos tamsos pradėjo ryškėti didinga suklypusi figūra. Aiškiai pamačiau be galo liūdną veidą, sielvarto kupinos akys žvelgė aukštyn, rankos skausmingai sunertos ant krūtinės, o lūpos kažką tyliai kuždėjo. Aš negirdėjau garso, tačiau mano sąmonėje aidėjo: "Aba, Tėve, tau

viskas įmanoma. Atitolink nuo manęs šitą taurę! Tačiau tebūnie ne tai, ko aš noriu, bet ko tu..." (Mk 14, 36-37).

Tai Jis, Visagalis, primena man, kad Jo sūnaus kančia buvo tūkstantį kartų sunkesnė. Prisiminau Evangeliją pagal Morkų, kai Kristus su artimiausiais mokiniais, su kuriais dalijosi duona ir vandeniū, kuriems žingsnis po žingsnio atskleidė Gerosios Naujienos paslaptį, atėjo į Getsemanės sodą pasimelsti, pasikalbėti su Tėvu, pasisemti stiprybės ir jėgų. Jis tikėjosi, kad artimiausieji bičiuliai, kuriuos labiausiai mylėjo, supras Jį, palaikys ir padrąsins. Koks baisus nusivylimas: jie ramiai miega, jie nejučia šalia Ešančiojo Skausmo, Nevilties ir Kančios. Kristus iš meilės žmonėms nuėjo kančios kelią iki Kryžiaus mirties, kad atpirtų žmonių iš nuodėmių, tačiau visą laiką buvo, yra ir bus tokių, kuriems Jis ir Jo Tėvas yra "niekas".

Juokingai menki ir kvaili pasirodė mano išgyvenimai. Nuostabią viziją pamažu išblėso, pasijutau sušalus ir kiaurai peršalpusi (nepajūtau, kada pradėjo lyti). Bėgte bėgau namo. Norėjosi greičiau atsiversti Evangeliją pagal Morkų ir nežinia jau kelintą kartą ją perskaityti. Ši Evangelija mane labiausiai traukia ir nuramina. Čia Kristus atsiranda netikėtai, tarsi iš niekur. Nėra ilgo geneologinio aprašymo, nėra vaikystės, jaunystės vaizdų. Mano vaizduotėje išskyla nepaprastai did-

inga, milžiniška siela, kuriai paklūsta kiekvienas pašauktasis. Įsivaizduokite, kad jums taria: "Sek paskui mane!" Ar tam lengvai pasiryžtumėte? Tik ypatingai stipriai asmenybei paklustama besąlygiškai, nedvejojant.

Baigusi skaityti Evangeliją, nuoširdžiai maldavau: "Viešpatie, nepalik manęs vienos, kai žvąrbus ruduo skverbiasi į sielą, kai širdyje nyku, tamsu ir liūdesys nustelbia džiaugsmą. Suteik jėgų ir padėk nugalėti silpnības, ypač sutramdyti ir atmesti troškimus, išsilaisvinti iš prieraišumo saitų". Priėjusi prie lango sustingau iš nuostabos – dangus buvo pilnas žvaigždžių. Jos linksmai mirksėjo ir šypsojosi man. Nuostabi šiluma apėmė visą kūną, kažkas švelniai švelniai palietė mano skruostą. Supratau – tai Jis davė ženklą, kad visada yra šalia, tik reikia sugebėti tai pajusti. Aš turiu vilties po sunkios bemiegės nakties išvysti lange šviesą, kuri nudžiugins mane, turiu vilties, kad kažkas nusišypsos ir draugiškai paklaus: "Ką gero vakar nuveikei?" Kristui Getsemanės sode nebuvo vilties išvengti Golgotos kalno. Jo laukė įtūžusios mimios šauksmai: "Ant kryžiaus jį! Ant kryžiaus!"

Ačiū Tau, Jėzau, kad prisieimei mano kalčių našta, nors mano meilė Tau tokia netobula...

MIRANDA

MŪSŲ PARAPIJOS RENGINIAI LAPKRIČIO MĖNESI

Diena Renginys	Atsakingas	Paskirtis
01 d. Visų Šventųjų Šventė	D.Beinorytė	Chorui
02 d. Sinodo posėdis	Klebonas V.Grigaravičius	Sinodui
03 d. Atstatymo tarybos posėdis	Klebonas V.Grigaravičius	Tarybai
03 d. Parapijos Carito susirinkimas	Vad. B.Vasylienė	Caritui
04 d. Tikybos mokytojų susirinkimas	Mok. A. Krunglevičiūtė	Tikybos mokytojams
05 d. Daugiavaikių šeimų lankymas, ligonių slaugymas	Ved.B.Vasylienė	Caritui
05d.,12d., 19d., 26d. Šv.Rašto skaitymo grupelės susirinkimas	Ses. L.Ilekytė	Parapijos jaunimui
07 d. Pokalbiai prie arbatos puodelio, tema "Šventumas mūsų gyvenime"	Mok. E.Šimbaraitė	Parapijai
10 d. Atstatymo tarybos posėdis	Klebonas V.Grigaravičius	Tarybai
13 d. Dalyvavimas seminare "Darbo su šventuoju Raštu metodai"	Ses.I.Ramoškaitė	Parapijai
14 d. Pokalbiai prie arbatos puodelio tema "Švč. Mergelė Marija Lurde: Aš esu Nekaltas Prasidėjimas..."	Ses.I.Romaškaitė	Parapijai
16 d.,18 d. Dvasiniai pokalbiai su skaitytojais bibliotekoje	Ses.I.Romaškaitė	Parapijai
16 d. Pastoracinės tarybos posėdis	Klebonas V.Grigaravičius	Tarybai
17 d. Atstatymo tarybos posėdis	Klebonas V.Grigaravičius	Tarybai
21 d. Pokalbiai prie arbatos puodelio tema "Švč. Sakramento išniekinimas"	Klebonas V.Grigaravičius	Parapijai
22 d. Cecilijos šventė	D.Beinorytė	Chorui
24 d. Atstatymo tarybos posėdis	Klebonas V.Grigaravičius	Tarybai
27 d. Susitikimas su vaikais, dalyvaujančiais Prahos projekte	V.Jakuškienė	Caritui
28 d. "Gyvojo Rožinio" kalbėtojų susirinkimas	Ona Vyšniauskienė	Parapijai
28 d. Pokalbiai prie arbatos puodelio tema "Bažnyčios požiūris į nekrikščioniškas religijas ir netradicinius religinius judėjimus"	Kun. S.Pavalkis	Parapijai

MIELI PARAPIJIEČIAI,

Pagal Dievas parodė mums malonės ženklą. Su dideliu džiaugsmu kviečiame visus dalyvauti lietuvių tautos Nepriklausomybės simbolio – Paminklinės Prisikėlimo bažnyčios pašventinime, kuris įvyks š. m. gruodžio 26 d. 12 val. Žemaičių g. 31.

Dėkojame visiems prisidėjusiems maldomis ir aukomis prie šios Prisikėlimo šventovės statybos, trukusios per septyniasdešimt metų. Kartu prašome tolesnės paramos, kad galutinai įrengtume savo naująją bažnyčią ir sutvarkytume aplinką. Primename, kad pagal naująją Lietuvos Respublikos Labdaros ir paramos įstatymą nuo 2004 m. dirbantieji gali paskirstyti savo nuožiu 2% valstybei sumokėto fizinių asmenų pajamų mokesčio.

Kaip ir šįmet, prašome 2005 m. dalį mokesčių paskirti **Paminklinės Prisikėlimo bažnyčios atstatymo tarybos viešajai įstaigai**, kai deklaruosite savo pajamas už 2004 m. Tai galima padaryti ir tuo atveju, jei pajamų deklaruoti nereikia. Iki 2005 m. gegužės 1 d. dera kreiptis į apskrities valstybinę mokesčių inspekciją, kurios teritorijoje gyvena paramą skiriantis asmuo, ir pateikti prašymą.

Daugiau informacijos - interneto svetainėje www.labdara-parama.lt, taip pat žurnale "Katalikų pasaulis" 2004 Nr.1. Iš anksto dėkojame už paramą.

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu (Aukštaičių 4, Kaunas), nurodant laikraščiu „Prisikėlimas“. Tel. (8-37) 200883

El.paštas: prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: <http://kaunas.lcn.lt/parapijosprisikelimas>

Vyr. Redaktorius parapijos klebonas - dekanas kun. Vytautas Grigaravičius; Giedrius Kalninis, Aušrelė Krunglevičiūtė, Birutė Vasylienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis